

Saat Gecenin Beşığı

– Zeynn · 17 Şubat 2017

Gece beni uyutmayan bir kadının iniltisi bu şiir.
Allah'ım mazluma kalkan elleri dibinden kır
Kır ki; bir daha kalkışmasın dayak denen güç gösterisine.

Gecenin ikisi mi üçü mü bilmiyorum
Saat, yediğim dayak vaktinden biraz geçmiş
Duvarlar üstüme başıma şehir inşaa ediyor
Dudaklarım kuruydu epeyce de çatladı
Çok keyifli olmadığım zamandan kollarımda ki bu morluklar
Kaç defadır bitirmeye çalıştığım hayatın
kapağını açamıyorum, o kadar bitkinim
ve kalbimi taşımaya çalışan güçlü bir vücut olamadığım içinde müteessir

Gecenin saat dördü olmalı,
uzunca bir vakit yutkundüğümünden boğazım acıyor
Kamufle olan onca ses var odamın duvarlarında
Ya zihnime kurulan şehrin kalabalığı
Ya da me'ulun bir varlığın karnıma attığı tekmenin tââ şuramdan yankısı
Bir elimde kanlı peçetesi sökülen dişimin
Diğer elimin parmakları arasında gençliğim
Hangisi dinime daha çok dokunuyor bilmez haldeyim.
Çok vakittir yarının düşünüy kuramadığımdan
İki saat evvelinin pek önemi kalmıyor
Boşuna kırılmışlığım y'anıma zarar

Saat gecenin beşi(ği) olmalı
Salladığı başım sessiz ve fazla ürkütücü
Gözlerim yarı açık ve bir noktada seyir halinde
Arasında cevaplarını bulacağım kutsal kitabın soruları
birikiyor zihnimde
Okumuyorum, inancım tam olsa da
öyle mecaliz, öyle eksikim
İlk zamanlar kırmızı olan gömleğim gözüme gri görünüyor
Kirlili mi göz yanılması mı
zaman geçti eskidi mi? bilmiyorum

Annemin karnında kaldığım güvenli zamanları istiyorum
Tasasız, masum gün'ahsız
Yıldızlara ulaşma vakti geldiğinde
Güneşli bulut istiyorum
Ve yüzümde ki şu maskeyi çıkarıp atmak
Çirkin kahkaha seslerinin kuklalarını yakmak
zamanla olabilgince kapışmak istiyorum
Ah anne bilmediğim bir dünyaya madem doğurdun beni
Bari bilmediğim el'lerin eline bırakma !!

Zeynn

Zeynn